

“RTE.: LAMBDA”

Entrevista a Jordi Pros, director del documental sobre els 40 anys d’història del Casal Lambda.

Per JAVIER DOMÍNGUEZ

El Jordi Pros és el director del documental “Rte.: Lambda”, que repassa les quatre dècades d’història del Casal Lambda a través de les persones que l’han anat construint en el marc de la normalització del fet LGTBI. El documental es va presentar el passat 26 de juny a l’Institut Francès de Barcelona. Pros és videògraf i fotògraf, graduat en periodisme i fotografia i format en muntatge audiovisual, guió i interpretació, entre d’altres. Realitza videoclips, reportatges, espots, fotografia documental, etc. i ja va dirigir els espots del Grup de Joves del Casal Lambda.

Què ens explica “Rte.: Lambda”?

El documental explica, a través d’experiències personals, què ha significat el Casal Lambda per a una sèrie de persones que hi han estat involucrades d’una manera o altra, ja sigui a nivell intern o de forma més externa i puntual. S’intenta que totes aquestes persones siguin d’àmbits diferents, com el voluntariat, la cultura la política, el món econòmic, etc. Cadascú explica com ha estat aquesta relació amb el casal a través de l’storytelling, és a dir, a través d’històries

personals i petites anècdotes, moltes de les quals s’entrellacen entre elles de tal manera que un acaba veient que tot el conjunt d’històries forma part d’un mateix lloc.

Com s’ha elaborat el documental?

S’ha elaborat partint de diferents materials. La part més important són les entrevistes amb els testimonis on ens expliquen les històries. Aquestes imatges han estat gravades amb la col·laboració de Gayles.tv i idem-TV. En segon lloc, teníem imatges de recurs pròpies sobre diferents activitats del Casal que serveixen per complementar les històries. També s’han fet servir imatges de recurs del Casal o de persones relacionades amb l’entitat que les han cedit, com l’Armand de Fluvià o l’Emilio Ruiz. Un altre tipus de material rellevant són les cartes que han aparegut al Casal, classificades també per l’Emilio Ruiz, un element que ha servit per deixar respirar el documental afegint-hi fragments de cartes llegits en veu en off i que han servit per complementar les històries i per donar un altre punt de vista, potser el de persones que

ja no hi són o que en algun moment van demanar ajuda al Casal i que no deixen de ser personatges relacionats amb l’associació. Finalment, també s’ha fet servir material més gràfic que ha cedit el Casal, com cartells, fotografies, pamflets, portades de llibre, etc.

Quines persones hi han participat?

Hi han participat voluntaris del Casal, persones implicades anti-gament, com anteriors presidents, persones d’altres entitats que tenen molta relació amb el Casal o que estan dins de la Plataforma d’Entitats LGTBI de Catalunya. També, polítics sectorials que d’una manera o altra han donat suport al Casal; artistes, com dibuixants o escriptors, i empresaris del món de l’oci nocturn.

Quin és el valor (o valors) diferencial d’aquesta peça?

En primer lloc, tractar no només d’un tema específic com és el moviment i el col·lectiu LGTBI, sinó que aborda sobretot històries personals explicades a través de més de 40 punts de vista. Totes elles queden recollides

“Com a director, m’ha aportat moltes coses. Tenir un coneixement genèric sobre el moviment LGTBI a l’estat, Catalunya i Barcelona, i també sobre les històries personals del Casal”

sota un mateix paraigües, el Casal Lambda. Es parla d’una entitat i del valor que aporta a moltes persones, avui i també en el passat, a través de cartes. La gran diferència respecte d’altres documentals d’aquest estil és que s’ha apostat per explicar una història a través de “busts” –persones assegurades amb cartes sobreimpreses al fons–, i intentar que sigui entretenidora, didàctica i a la vegada tingui també un punt d’humor. Es combinen amb altres imatges de recurs i documents relacionats.

Què t’ha aportat a tu com a director?

En aquest documental hi han participat moltes persones, i a totes elles vull agrair que hagin posat el seu gra-net de sorra, per petit que sigui, per fer-ho possible. A mi, personalment i com a director, m’ha aportat moltes coses. Per començar, tenir un coneixement genèric sobre el moviment LGTBI a l’estat, Catalunya i Barcelona, i també sobre la història del Casal i sobre històries personals del passat i del present de l’entitat. També he pogut conèixer persones interessants, i fins i tot fer noves amistats. Ha estat un repte per a mi perquè fins ara no havia fet un llargmetratge, amb tot el que això comporta: moments de dedicació, de vertigen per la responsabilitat, de tristesa per coses que s’hi expliquen, però també diversió. Hi ha històries que realment t’alegren el dia. Espero que també porti alguna cosa a qui el vegi, em puc donar per satisfet si algú hi ha après i/o s’ho ha passat bé veient-lo.

Jordi Pros, director del documental “Rte.: Lambda”.

Alguna anècdota o sorpresa del rodatge o la producció?

Doncs diverses, la veritat. En un primer estadi, el documental eren amb els “busts” que he comentat, que es mostraven amb un fons negre, però la meva tutora (el documental també m’ha servit per fer un treball per als meus estudis de fotografia) creia que així no es reflectia l’essència del projecte. La solució va venir més endavant, quan van aparèixer les cartes, que es van incrustar al fons donant vida i unitat al que es volia transmetre, al relat com a col·lectiu del Casal. Els fons negre era com un pou fosc i les cartes van portar-hi llum. Estic molt agraït a l’Emilio per la troballa.

Evidentment, el rodatge també va portar molts moments de rialles. La Maria Pujol i jo ens vam haver d’infiltrar en activitats del Casal on mai havíem estat i això ens va permetre conèixer molta gent interessant. Des de fora ens vam sentir temporalment molt integrats en espais desconeguts per a nosaltres, com infiltrats al propi Casal. Finalment, cap al final del procés d’edició del documental i a pocs dies de la presentació al Casal, hi va haver problemes amb el programa d’edició, però miraculosament la tecnologia ens va permetre rescatar arxius. En aquells moments no sabíem si estirar-nos dels cabells o posar-nos a riure!

